

17 augustus 2016
Enkhuizer Courant

Smulbos

Op deze plek vertellen verslaggevers Tanja Koopen en Paul Gutter om beurten over hun eigen bosbelevissen.

Het is al jaren een strijd tussen mijn vriendin en mij: gaan we naar het strand of naar het bos? Zij kiest voor het eerste, ik voor het laatste. Het strand is me te druk, ik háát zand tussen mijn tenen en als het ook maar een beetje waait, word je meteen gezandstraald.

Maar aangezien mijn oudste zoon ook gek is op het strand, wordt het pleit steeds vaker in mijn nadeel beslecht. En dus vieren wij dit jaar onze vakantie in een strandhuisje. Maar goed, geef mij dus maar het bos. De beschutting, de geluiden, de gezonde boslucht. En het bos zou nog zo veel mooier kunnen zijn. Jaren geleden lanceerden de stichting wAarde en het Geldersch Landschap het idee voor een Smulbos in de buurt van Nijmegen of Arnhem. Door noten- en vruchtenbomen aan te planten, wilden de initiatiefnemers onder meer de integratie van allochtonen bevorderen. Uit vraaggesprekken met enkele immigranten was namelijk naar voren gekomen dat zij de Nederlandse bossen maar saai vonden. Er was namelijk niks te kanen! In de landen waar zij vandaan kwamen, is dat wel anders. Daar is het heel gewoon om tamme kastanjes, wilde paddenstoelen, bramen en andere eetbare gewassen op te snorren in het bos en daar lekker mee te picknicken. Maar het plan stuitte op een storm van kritiek. Veel allochtonen vonden het nogal betuttelend, rechtse politici zetten het idee weg als een 'apenbos'. En dus kwam het nooit van de grond. Zonde, als je het mij vraagt. Ik ben nogal een smulpaap en wat is er nou heerlijker dan een bos waar je allerlei lekkernijen zomaar van de bomen en struiken kunt plukken of van de grond kunt rapen? Niemand allochtoon of autochtoon, maar iedereen inwoner van Luilekkerland. Ik zeg: heel snel uit een la halen, dat plan! En begin maar in het Streekbos!

Paul Gutter